



VRAŽDY V POHRANIČÍ

Kriminální případy
z let 1927-1956

EMIL HRUŠKA

VRAŽDY V POHRANIČÍ

VRAŽDY V POHRANIČÍ

Kriminální případy
z let 1927-1956

EMIL HRUŠKA



NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Emil Hruška, 2018

Photos © archiv autora, Emil Hruška, Michaela Voláková, 2018

Cover © Lukáš Tuma, 2018

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-153-3 (print)

ISBN 978-80-7557-611-8 (ePub)

ISBN 978-80-7557-612-5 (mobi)

ISBN 978-80-7557-613-2 (pdf)

Obsah

O vraždách a pohraničí	7
Vražda v serpentínách	11
Cesta do nebe.....	55
Vražda ve Vysoké Štole.....	65
Smrt profesora Lessinga	83
Vraždy a Tři Sekery.....	99
Horor na samotě Hüttenberg.....	123
Desperát	133
Letec a smrt	149
Sekera a opasek	161
Tragédie v Pastvinách.....	179
Kolik je tam neznámých mrtvých?	203

O VRAŽDÁCH A POHRANIČÍ

A. Vraždy...

Česká literatura (ale i televize či rozhlas) má v posledních desetiletích dva osvědčené a stále táhnoucí tematické okruhy, jež – až snad na vskutku nekvalitní výjimky – nejsou pro vydavatele a producenty ztrátové. Jsou jimi druhá světová válka (hlavně nacističtí bonzové samozřejmě, v čele s Hitlerem, ale to je specifický problém) a autentické kriminální případy, obojí hlavně v žánru literatury faktu. A obojí je vlastně o zločinu, přičemž pokud jde o kriminální případy, čtenáři či diváci jsou jim až intimně blízko, téměř se jich dotýkají a scénérie toho či onoho případu mohou být dokonce jejich aktuálním místem k životu.

„Obecná lidská náklonnost k senzaci vysvětluje jinak paradoxní záliby ve zprávách ze soudní síně, v detektivkách a soudních protokolech,“ napsal Ludvík Souček. Ale proč by měla být tato záliba paradoxní? Jiná česká literární autorita dospěla k těmto postřehům a závěrům: „Jsou v novinách věci, které nečte nikdo, jako je například úvodník; dále věci, které čte jen někdo, jako je Národní hospodář; a věci, které čte každý, jako je Soudní síň.“ Však proč? Karel Čapek ve své knize *Marsyas, čili na okraj literatury*, pokračuje: „Lidé strašně rádi čtou o zločinech. Patrně to potřebují. Proto čtou detektivky a Soudní síň. Potlačte obé, i budou sedět večer na zápraží nebo kolem ohňů a povídat si o zločinech spáchaných v celém hejtmanství za posledních padesát let. Budou si vypravovat, jak ten mlynář tehdy zabil svou ženu. Budou si vypravovat, že švec jednou zabije svou ženu a že obecní starosta krade. Nutno tedy uznat, že zločin má do sebe něco podstatně poutavého.“ Ano, ale proč?

Vraždy v pohraničí

A mistr Čapek pokračuje: „Někteří to vysvětlují tak, že je to potřeba senzace, hlad po nervovém dráždění, rozkoš mrazivé hrůzy. Myslím, že to není celá pravda. Lidé si nevypravují o strašidlech jen proto, že je to poeticky vzrušuje, nýbrž proto, že v ně poněkud věří. Lidé se nezajímají o zločiny jen pro jejich literární působivost, nýbrž pro jejich povšechnou možnost. Zajímají se o ně jako o něco důležitého a osobně blízkého. Vzrušuje je hrůzoplňná vyhlídka, že se to dá udělat. Poutá je to jako strašné odhalení jistých možností. Člověk, který by nebyl schopen zločinu, by se o zločin zajímal tak málo, jako člověk stížený rýmou o vůni růží.“

Je toto skutečně podstata fascinace zločinem, hlavně vraždou? Forenzní psycholog a soudní znalec Karel Netík říká (nikoli v rozporu s Čapkem), že na pachatelích „přitahuje jejich tajemnost a zvláštnost, jak vykonávají moc nad jinými, rozhodují o životě a smrti. Zlo a brutalita vždy fascinují“.

Ty následující staré kriminální případy jsou poučné. A to velmi, možno snad říci. Možná by se o nich – samozřejmě o těch vybraných – mělo přednášet na policejních školách. Ukazují nám totiž mimo jiné, ba snad přímo dokazují, že lidé jsou stále stejní, pokud jde o kriminologické aspekty. Nemění se, a asi ani nemohou. Historické, ekonomické, politické a ostatní společenské koordináty tvoří síť, po které *homo sapiens* šplhá sem a tam, dopředu a dozadu, nahoru a dolů, někdy je přistižen, jindy nikoliv, ale hlavně je fascinován stále stejnými událostmi, z nichž s přehledem vítězí vraždy, a lidmi, tedy oběťmi a pachateli. Kriminologové bádají nad podmínkami a příčinami trestné činnosti, nad osobností pachatele i jeho oběti, ale oné fascinaci se vyhýbají a přenechávají toto svérázné bitevní pole psychologům. Jenže psychology to téma příliš nezajímá, fascinace okolí zločinem přece nemá s trestným činem ani s pachatelem nic společného...

Ale má. Říká mnoho o člověku, bez ohledu na jeho věk, pohlaví, povolání či národnost, jeho poměr ke zločinu a zločincům včetně

zcela subjektivních psychologických aspektů. A nadto: ten pocit bezpečí, úleva, že mne se tohle netýká, však nahlédnout zpovzdálí smím... Proč musí policisté bránit zvědavcům před jejich vniknutím na místo násilného činu?

Proč jsou ostatky obětí trestných činů a nehod cílem až perverzní zvědavosti jistých osob? Proč je „krimi-žánr“ tím nosným, který vede v žebříčcích prodávaných knih? Zkusme hledat odpovědi.

B. Pohraničí...

Co je to vlastně pohraničí, jak bychom je mohli charakterizovat, definovat? Východiskem budiž definice státní hranice; moudré právnícké knihy se až na nepodstatné odchytky shodují v tom, že se jedná o pomyslnou, respektive myšlenou čáru na zemském povrchu, vymezující, ohraničující a oddělující státní území, na něž se vztahuje svrchovanost, tedy suverénní moc určitého státu, jeho státní moc, od území jiného státu (nebo od širého moře, tedy prostoru, který nepodléhá suverénní moci státu jiného). A tato pomyslná čára ohraničuje výsostnou oblast státu na povrchu země, pod zemí i nad ní.

A pohraničí tedy? Jeho definice, daná právníckou vědou, neexistuje; zde přicházejí ke slovu především sociologové. Nejčastěji se objevuje názor, že pohraničím je území nacházející se podél nebo blíže státní hranice, jinými slovy též, že jest jím oblast jednostranně rozložená podél státní hranice nebo že se jedná o státní území bezprostředně přiléhající ke státní hranici. Mezi těmito pojetími je prakticky shoda. K obecným charakteristikám pohraničí patří to, že tento region, respektive regiony často trpí historickými důsledky své periferní polohy, nedostatečnou integrací do převládajících struktur, zejména státních, a z toho plynoucí jistou větší či menší izolací. Konkrétněji, že vždy se jednalo o území výrazně diferencované ekonomickými poměry i národnostním složením. Pokud jde o Českou republiku, pohraničí je ztotožňováno především s územím, které bylo v roce

Vraždy v pohraničí

1938 na základě Mnichovského diktátu odstoupeno Německu a odkud byla po válce vysídlena většina německého obyvatelstva.

Státní hranice byla vždy specifické politikum. Přeneseně tedy i pohraničí. Proto leckdy vraždy (ale i jiné závažné trestné činy) s ním spojené mají jakýsi svéráz, jsou oním prostředím někdy do velké míry determinovány. Pokusili jsme se vybrat pro tuto knihu případy, které o tom svědčí, jakkoli jsou snad většinou neznámé, zasuté nebo nikoli podrobně popsané, stalo-li se už tak.

VRAŽDA V SERPENTINÁCH

To místo, jakýsi mohutný nepravidelný trychtýř ke Kosímu potoku mezi Planou u Mariánských Lázní a Černošínem, je jedinečné. Vizualně, ale také – jak to nazvat – duchovně? Spirituálně? Hluboké údolí a svahy polepené lesy a trávou, údolí prokličkované serpentiniami silnice, jednou dolů, podruhé nahoru. A všude kolem stíny a stopy mrtvých, stále přibývajících. Dodnes. Hlavně v ostrých silničních zákrutách, kde hasnou životy řidičů od té dávné doby, kdy se objevila auta a motocykly. Nebo že by *genius loci* tohoto prostoru poprvé vyvanul v roce 1647, ke konci Třicetileté války, kdy zde došlo ke střetu mezi Švédy a císařskou armádou, majícímu za oběť přes 1000 vojáků?

Smrt tady však nesázela do úrodné půdy jen dávná válka a nehody. V souvislosti s případem, o kterém píšeme, uvedly německé mariánskolázeňské noviny *Maienbader Zeitung*, že „místo mělo špatnou pověst, neboť zde bylo spácháno už mnoho zločinů“... V tomto ohledu měla vražda, o které píšeme, bohužel na co „navazovat“. Možná vůbec první vražda v prostoru mezi Chebem a Plzní se totiž po první světové válce udála právě tady – mezi Planou a Černošínem. Dne 19. března roku 1919 jeli bratři Michl a Anton Metkovi z osady Zliv (tehdy Schlieff) do Plané pro cihly. Povozelem, samozřejmě. Bylo před nimi, tam a zpátky, na dvanáct kilometrů. Když se vraceli z Plané, to bylo kolem třetí hodiny odpoledne, odebral se Anton do lesíka vpravo od cesty, asi čtyři kilometry od pověstných serpentín, vykonat tělesnou potřebu, zatímco Michl pokračoval směrem k domovu. Když Anton asi po patnácti minutách vyšel z lesíka, natrefil na nějakého tuláka, který se je ptal na cestu do Plané a do blízkého Vysokého Sedliště. Jak později Anton vypověděl,

Vraždy v pohraničí

nevšiml si, odkud ten neznámý muž přišel. Od Černošína? Možná. Anton šel dál, až spatřil stojící povoz. A vedle něj našel svého bratra v bezvědomí, s rozbitou hlavou. Krátce nato Michl Metka skonal. Tuláka četníci nevypátrali. Antona Metku však zatkli pro podezření z vraždy. Po více než dvou měsících bylo jeho trestní stíhání zastaveno pro nedostatek důkazů. Tisk tehdy informoval o tom, že jedno děvče našlo v lese u osady Zliv při sbírání kopřiv oběšence. Čtyřia-dvacetiletého čeledína, který sloužil u zavražděného Metky a před svou smrtí prý trpěl depresemi...

Koncem dubna roku 1921 došlo mezi Planou a Černošínem k dalšímu násilnému činu. Řezník Wenzel Mayer z Lažan ležících jižně nedaleko Černošína se vydal povozem do Chebu, aby tam prodal osm prasat a jednu jalovici. Vraceje se, byl v noci kýmisi přepaden mezi samotou Grundsneider a Černošínem, a oloupen o 9000 korun. Lupič nebo lupiči jej udeřili několikrát kamenem do hlavy. Mayer ztratil vědomí; po nějaké době přišel k sobě a podařilo se mu dojet povozem až do Černošína, kde zastavil před hostincem Ziegler a opět se zhroutil. O jeho osudu jsou rozporné zprávy, ale s největší pravděpodobností loupežný útok nepřežil.

Přibližme ještě stručně Černošín, městečko, kde žili protagonisté následujícího případu: Jeho historie sahá do 13. století; od roku 1846 má městský status a povětšinou zde sídlí Němci, údajně už od doby předhusitské. V roce 1814 Černošín prožala důležitá komunikace, silnice mezi Stříbrem a Planou. Do konce 19. století vzniklo ve městě několik průmyslových podniků. Od roku 1927 zde fungoval telegraf a město bylo spojeno s okolím autobusovými linkami. V roce 1930 měl Černošín 1602 obyvatel, Čechů zde žilo pětáctýřicet.

Smrt na silnici

Je středa 28. ledna 1931 krátce před dvacátou hodinou. Lidé se budou záhy ukládat ke spánku informováni o tom (četli-li toho dne noviny

či poslouchali rozhlas), že v Praze zasedá parlament, na španělském pobřeží došlo k velkému lodnímu neštěstí; diktatura v Polsku že zasluhuje kritiku, berlínská burza cenných papírů je opět nejistá, Indové oslavují propuštění Gándhího z vězení...

Stále sněží, i když už méně. Samotu, vetknutou do svahu nad Kosím potokem v pověstných zátočinách silnice mezi Černošínem a Planou u Mariánských Lázní, obývají Metkovi. Domkář Georg Metka (zda byl příbuzným Michla a Antona Metkových se nám nepodařilo zjistit), muž prý „pocitivý, poněkud nemotorný“ (jak se bude za nějakou dobu psát v novinách), jeho šedesátiletá žena Elisabeth a neprovdaná dcera Theresia. Pes, uvázaný u boudy ve dvoře samoty, začne štěkat, prudce a hlasitě, jako by upozorňoval, že u domu není něco v pořádku. V údolí a přilehlém okolí nikdy nebylo bezpečno, proto má starý Metka doma po ruce jako samozřejmost nabitou brokovnici.

Theresia vykročí z domovních dveří, jde se podívat, proč je pes náhle tak neklidný. V zadních vratech dvora ve svitu měsíce kohosi spatří, je to podle hlasu muž, který, spatřiv Theresii, zasténá: „Ó bože... bože, pomozte mi! Pustte mě dovnitř... Jsem postřelen!“ Theresia se bojí, vrací se do domu pro otce a s ním jde zpátky na dvůr. Je to jako sekvence nějakého filmu-hororu; ten muž teď nehybně leží na zádech před chlévem, kousek od domovních dveří. Metka na něj posvítí baterkou: proboha, vždyť je to pan doktor Maier z Černošína!

Metkovi pomáhají doktorovi vstát a odvádějí jej do domu. Jde to ztěžka, ale uvnitř už Maier stojí docela dobře. Je nepochybně rozrušen, mimo, jak se říká, na levé ruce má rukavici, tu stahuje a hází na podlahu. Stejně tak klobouk. „Pane Metko... Proboha... Jsem postřelen...“ vychází z něj přerývaně. „Co je s mojí ženou? Hledejme! Co je s mojí ženou? Střílelo se... Byli jsme postřeleni!“

Metkovi mlčky a zkoprněle sledují zvláštní představení. Maier si rozepíná a stahuje kalhoty, jsou zakrvácené, stejně jako zimní spodky pod nimi. Metka se rozhodne běžet pro pomoc. Bere si pušku, dcera jde s ním; domovní dveře za sebou zamykají a uvnitř zůstává

Vraždy v pohraničí

paní Metková s raněným a rozrušeným doktorem. Maier vytahuje z kapes dva čisté kapesníky a prosí paní Metkovou, aby mu jimi ovázala poranění na noze. Pak vstává, jde ke dveřím a chce je otevřít. Lomcuje klikou. „Proč nás zamkli, já musím okamžitě ven, za svou ženou, musím hledat svou Anni! Paní Metková!“ nařiká doktor.



Rodina Maierových

Metková vytahuje náhradní klíč a odmyká. Doktor Maier mizí ve tmě. Mezitím Georg a Theresia Metkovi sestoupili k potoku, přešli přes most a dostali se k další samotě, leží vlevo ve směru na Černošín, je to stará zájezdní hospoda a říká se jí Grundsneider. Metka jde za hostinským Georgem Gabrielem a říká mu to, co o něco později sděluje Theresia známým, kteří se náhodou sešli u rolníka Johanna Weidnera v nedaleké osadě Třebeň. Stalo se asi něco hrozného, u Metkových je obvodní lékař doktor Maier, kterého někdo postřelil, a kdoví, co je s jeho ženou Anni Maierovou! Mají se sejít na mostě přes Kosí potok. Z Třebeň bez prodlení vyrážejí na pomoc Johann Weidner, jeho syn Franz, dále sousedé Karl Heinrich a Josef Bezenka.



Maierových dům v Černošíně (dnešní podoba)

Od hospody jde k mostu Metka a za ním Gabriel. Od Plané přijíždí nějaké auto. Metka dává znamení, aby řidič zastavil, mává čepicí i puškou, ale je to marné, vůz pokračuje na Černošín. Přicházejí Třebenští, jako první Heinrich, který dojde Metku a spolu pak kráčí před ostatními. Uprostřed mostu vlevo směrem na Planou vidí někoho ležet. Doktor Maier!

Leží na zádech stejně jako prve u Metkových na dvoře, ruce a nohy rozhozeny, je asi v bezvědomí. Křísí ho a zvedají, doktor je těžký a nepohyblivý. Pak se přece jen pokusí o chůzi, topornou sice, ale podpírán jde. Všichni stoupají k domu Metkových, Metka pospíchá napřed pro nosítka.

Vraždy v pohraničí

Maier cosi blábolí, pak z toho jsou jasná, ale zmatená slova. „Zbavte mě toho člověka... Zbavte mě toho člověka!“ říká na konci mostu. A pak, jako by se v mysli ocitl ve válce, v níž skutečně před lety byl: „Ano... Ano, já jsem to vždycky říkal, vina je jen velký trychtýř po granátu, ten je vším vinen... Já jsem vždycky říkal, pojďme zpátky...“

Je tady Metka s primitivními nosítky, ale Maier se na ně odmítá položit, chce jít hledat svou ženu... Podpírají jej tedy a vedou do kopce. Maier znovu blouzní: „Nepřítel přichází, musíme ustoupit! Hanuši, zpátky s mou bagáží!“ Kráčejí pomalu sněhem do kopce. Gabriel, Bezenka a oba Weidnerovi zrychlují, vidí obrysy osobního automobilu stojícího při okraji silnice. Čeká je hrůzná zjištění.

Druhým černošínským lékařem je MUDr. Anton Wolf. Když se to tak vezme, je vlastně vzdáleným Maierovým příbuzným: jeho ženou se stala dcera bratrance Maierova tchána. Wolf si otevřel v Černošíně praxi v říjnu 1928, což vyvolalo u Maiera silnou nevoli. Vyčítaje neustále Wolfovi, že mu „přetahuje“ pacienty, nabídl mu Maier dokonce odstupné 150 000 korun po 50 000 ročně. Večer 28. ledna 1931 kolem jednadvacáté hodiny vzburcoval Wolfa jeho řidič: něco se stalo v zatáčkách na Grundschnederu, prý doktoru Maierovi a jeho ženě! Wolf neváhá a sedá do vozu, cestou nabírají dva černošínské četníky, kteří se brodí sněhem na silnici, spěchajíce rovněž na místo údajného neštěstí.

Dorazili k autu doktora Maiera, stojícímu asi 100 metrů nad domem Metkových. Vedle auta ležela nznak paní Maierová. Wolf ji ihned prohlédl a zjistil, že jakákoli pomoc je už marná. Že paní Maierová je mrtvá. Maier seděl na stupátku auta otřásaje se zimou. Stěžoval si na ukrutnou bolest hlavy a naříkal: „Moje Anička, moje ubohá Anička!“

Od Plané přijíždělo auto. Když zastavilo u Maierova vozu, ukázalo se, že je v něm v kraji známá a populární persona, pilot Julius Arigi, který byl za první světové války druhým nejúspěšnějším stíhačem

Vražda v serpentínách



Místo činu



... a jeho dnešní podoba

Vraždy v pohraničí

rakousko-uherské armády a po válce se usadil v Mariánských Lázních, kde stál za zřízením osobní letecké dopravy. Maier ožívá a pokračuje ve své pomatené produkci. S podivnými živými gesty vykročí Arigimu vstříc, pozdraví jej okázale a volá: „Pane plukovníku! Rychle, věci do krytu! Nepřítel útočí!“

Četníci se na místě množí, je tady velitel černošínské stanice vrchní strážmistr František Ságner, vrchní strážmistr Jan Pech, vrchní strážmistr Vít, praporčík Vlček, dále četníci Jarolímek, Pospíšil a Kafka. Zanedlouho dorazí příslušníci „pátračky“ z Chebu a kriminální experti z Prahy. Začíná ohledání místa činu, které vejde do dějin české kriminalistiky jako příklad zodpovědné a kvalitní práce, jejíž výsledky budou relevantní při pozdějším rozhodování soudu o vině. O vině pachatele vraždy Anni Maierové.

Doktor Josef Maier je zatím pokládán za klíčového svědka. Četníci berou ohled na jeho nepochybně špatný psychický, ale i fyzický stav a dovolují MUDr. Wolfovi, aby Maiera odvezl do Černošína. Wolf tak činí a směřuje nejprve k vile Maierova tchána továrníka Richtera, kterého se ptá, kam s raněným Maierem. „Dělejte si s ním, co chcete,“ zní chladná a zdánlivě nepochopitelná odpověď. Nato jedou k Maierovu domu č. p. 77, kde má Maier také ordinaci. Během jízdy Maier říká, už beze stop předchozího rozrušení, cosi divného; chce prý, aby mrtvola jeho ženy byla převezena do jeho ordinace a tam položena na vyšetřující stůl, beztoho musí být pře-pitvána...

Josef a Anni Maierovi jsou v Černošíně, ležícím necelých čtyřicet kilometrů západně od Plzně, známými a váženými osobnostmi. Oba. Doktor především pro svou odpovědnou péči o pacienty, přičemž pomáhal chudým, ale i jako člen městského zastupitelstva platící za zámožného muže, jeho manželka pak pro svou laskavost, dobrosrdečnost, ale i krásu; zpívala v kostelním sboru, byla patronkou místních hasičů a mezi lidmi platila za řádnou hospodyni a starostlivou matku.

Josef Maier, obvodní lékař

Josef Maier, narozen 5. září 1891 v Černošíně, maturoval na stříbrském gymnáziu a poté studoval medicínu na Německé univerzitě v Praze. První světová válka jej ještě jako medika vyhnala na frontu. V armádě dosáhl hodnosti poručíka; sloužil jako pomocný lékař v Albánii a Černé Hoře, „nebyl zraněn ani trestán“. V roce 1916 přijel Josef Maier domů na vojenský „orláb“ a poznal se s tehdy sedmnáctiletou Anni Richterovou, dcerou místního podnikatele, majitele továrny na výrobu pantoflí a zpracování kůží. Mladí lidé se do sebe zamilovali, a dokonce se tajně zasnoubili. Ke sňatku ale došlo až na podzim roku 1920.

Po válce Maier dostudoval; promoval v červenci 1920 a pak působil v rodném městečku. A propos, takto psaly o Černošíně noviny *České slovo* v době, kdy odešla ze světa Anni Maierová: „V Černošíně, ve městě, které je ukryto mezi lesy a stráněmi u Mariánských Lázní, se žije jinak než například v blízké Plzni a daleké Praze. Buď kdo buď, nakonec se přece musíš vrátit do společnosti nejbližších, do rodiny. Ve městě s 1700 obyvateli se nebouří, není a nemůže tam být bláznivých dnešků a vyčítavých zítřků, nelze tam žít výš, než kolik snese podezřívavé sousedství a jeho mravnost. Dr. Maier znal tyto vlastnosti venkovského města. Aby ušel jejich přirozeným následkům, koupil si vůz a vozil se do mezinárodních Mariánských Lázní a do Plzně, která má pro lidi jeho druhu všechny nectnosti nedorostlého velkoměsta.“

Dnem 15. listopadu 1920 byl Maier ustanoven prozatímním obvodním lékařem v Černošíně a od 12. prosince následujícího roku byl řádným obvodním lékařem. Podle dobrozdání vrchního okresního lékaře ve Stříbře z 9. února 1923 byl MUDr. Maier „snaživým, energickým a pilným lékařem a rozmnožoval vždy své vědomosti. Řídil se svědomitě úředními výnosy a usiloval o jejich provedení“.

Vraždy v pohraničí

Dne 11. ledna 1922 se Maierovým narodil syn Erwin, 13. července 1925 přišel na svět Walter. Rodina prý fungovala dobře, zásadní rozbroje mezi manželi nebyly. V roce 1924 koupili v Černošíně za 80 tisíc Kč dům, kde pak měl MUDr. Maier také ordinaci.

Velkou, přímo životní slabostí Josefa Maiera byly peníze. Ne, že by jich vydělával málo, naopak, ale jeho potřeby, a hlavně ambice byly v tomto směru značné, přesahující jeho reálné možnosti. Peníze! Prachy! Anni Maierová dostává od rodičů jako věno 77 000 korun na hotovosti, k tomu zařízení kuchyně a ložnice a ložní prádlo. To je pro MUDr. Maiera málo, sakra málo na to, že si vzal fabrikantskou dcerku! Zadlužil se, koupil v Černošíně dům; je pln nevole, ale skrývá to v sobě, posílá za tchánem svého otce, aby orodoval za vyšší věno. Marně. Pocit křivdy ze sebe Maier nikdy nedostal, ba mocně tento pocit posílil poté, co v roce 1926 starý Richter skončil s podnikáním, továrnu, zaznamenávající snižování odbytu, předal synovi, tedy Maierovu švagrovi a větší část svého majetku rozdělil mezi syna a dceru. Maier se domníval, že opět ostrouhal, že měl dostat víc, že ho Richterovi prostě berou na hůl! A když jeho švagr Franz Richter, kterému půjčil pár desítek tisíc korun, byl nucen učinit vyrovnání a vrácení peněz bylo v nedohlednu a hlavně nejisté, přerostla v Maierovi nevole ve velkou zlobu. V nenávist, dokonce. Ač to bylo marné, Maier zakazoval své ženě stýkat se s rodiči a bratrem, a kdyby Richterovi slyšeli, co o nich říká po černošínských hospodách...

A teď je tady konec ledna 1931, sezona plesů a balů, a na žádném z nich nesmí Anni Maierová, žena společenská, nešetřící úsměvem a všeobecně oblíbená, chybět. Však bývá na každém takovém podniku středem pozornosti a nejinak tomu jistě bude i v sobotu na bálu černošínských živnostníků. S ním přímo souvisí to, že Maierovi odjíždějí asi v 16.45 hod. svým vozem značky Tatra, státní poznávací značky O-XLIII 425, do Mariánských Lázní. Z Černošína je to třídvacet kilometrů. Paní Maierová si chce u své krejčové vyzvednout nové šaty, které hodlá předvést ctěnému publiku právě